

Румен Воденичаров

КЪМ КОЛОНИАЛНА ДЕМОКРАЦИЯ

София, 2022

© Издателство „Изток-Запад“, 2022

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Румен Воденичаров, автор, 2022

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2022

ISBN 978-619-01-1078-1

Съдържание

Предговор. Опит за политическа автобиография 9

Беседи с един „политически труп“

„Ние бяхме катализаторите“	21
„Аз обвинявам бившата комунистическа партия“	26
„СДС се превърна в монархо-теолого-анархистична организация. Истинската опозиция в България е Андрей Луканов“	31
„Лумпените са еднакво далеч и от комунизма, и от демокрацията“ ...	35
„Предпочитам джунглите на Непал пред джунглите на българския политически живот“	39
„Не искам да бъда политически лидер! Ако съм член на БСП, не бих се държал като боксова круша“	44
„Българите трябва да забравят цветовете“	48

Музей за времето и хората

Кой и кога рита менчето? Изповед на бай Петър Дертлиев пред българската социалдемократия	55
Българският Буда	60
Наричаха го Тато	65
Мавърът сърфист, или приватизацията на синята идея	71
Моят приятел Йълмаз и неговият приятел Костов	75
Евгени Бакърджиев – опит за портрет с несъстояло се интервю	80
Мрачен Мачо Мъти Мозъци	85
Слово на Румен Воденичаров, произнесено на траурен митинг преди погребението на Тодор Живков, бивш държавен глава на Народна република България	90

Политекология

Екология за потърпевши и екоминистри	95
Уроци по екология за министър Манева	99
Когато животът е съзидание. Разказ за безшумния героизъм на българските енергетици в един разговор с инж. Козма Кузманов	104
Глобалното затопляне или новата Студена война	113
Климатичното самоубийство на Европа	118
Червен светофар за зелената сделка	123
Кой се страхува от АЕЦ „Козлодуй“?	129

СДС – къща от бити карти

Истината за истинското СДС	133
СДС '98 не се състоя	140
Скандална личност? Или зрял политик?	145
„Жестоки, злъчни и жадни за власт катоновци“	152
„Те викат доста силно“	155

Давид в обществото на Голиат

Капанът за мишки, наречен „Отворено общество“	159
„Отворено общество“ отвори пътя за разграбването на България	167
Честитките на Сорос	176
Поздравление с подозрение • Мегаспекулантът Сорос ще бори Буш	181
Демокрация или соросокрация	185

Вице

Първи преки президентски избори. Реч, произнесена на митинга в петък, 17.01.1992 г., на пл. „Демокрация“ – София	193
Интервю на Румяна Узунова с Румен Воденичаров след първите преки президентски избори – 22.01.1992 г., БТА (със съкращения)	202

Страстно обичан, люто мразен

Човекът, който обича да бъде мразен	219
За Румен Воденичаров: преживяното и помисленото	224
За кожата на едно не-ченге („Ченге за нито един ден“)	229
Неговият бог е истината!	235

Клонче родословие

Луно, луно, земя Македонска!	239
Моята Паисиева история	247

Размисли за страстите

Унизително ли е да си българин днес?	253
След компромиса с турския език	261
Тайните вечери преди целувката на Юда	265
И днес България е без истински водачи	270
Моят свят и паметта за Холокоста	274

Русия – незабравена, незабравима

Жириновски – надежда за Русия или пореден психотерапевт?	279
Третата световна война вече е започнала	283
Русофоби и тръбофоби	289
Тъмни облаци над тандема Путин–Медведев	295
По въпроса нищо не зная, но е виновна Русия... ..	303

Вместо епилог. 30 години стигат

Румен Воденичаров: На 10 ноември започна „Велика криминална революция“	309
---	-----

Прегovor. Опит за политическа автобиография

*Портретна снимка на Румен Воденичаров, използвана
в плакат за първите преки президентски избори*

Така наречената пандемия и карантините, свързани с нея, освободиха доста време на хора като мене, които до този момент 30 години се оправдаваха, че не са събрали своите заблуди и прозрения в една книга.

Крайно време беше. Подминах отдавна средната възраст на българския мъж. След нея деменция дебне отвсякъде, като не

подминава и президенти. Оглеждайки се назад, осъзнавам, че съм живял в три Българи: монархия, социалистическа република и парламентарна демокрация. Цар Борис III (1943) изпратих с майка си на ул. „Дондуков“, Съветската армия посрещнах пред Художествената академия (1944), за траурното шествие на Георги Димитров (1949) се бях покачил на един чинар в двора на сегашния исторически музей на ъгъла на ул. „Лега“, а на погребението на Тодор Живков (1999) не само присъствах, но произнесох слово от името на Общонародния комитет за защита на националните интереси (ОКЗНИ).

Съзнателният ми живот премина по време на Студената война. В годината на XX конгрес на КПСС завърших престижната руска гимназия в клас с 10 пълни отличници. Записах индустриална химия в ХТИ-София. Имахме страхотни преподаватели. Един от тях, проф. Стефан Христов, учен от световна класа, недолюбван от някои комунисти, четеше такива лекции, че ходехме да го слушаме и когато не бяха за нашия курс. А когато научихме, че обича мастика, започнахме да му подражаваме от уважение към него.

В ХТИ учехме сериозно, лятно време ходехме по стажове (вкл. и в ГДР), а есенно време – на селскостопански бригади. Резултатът от насилствената колективизация в ТКЗС за едно десетилетие беше едро земеделие и огромни добиви на храни за нашите мащаби.

Много неща при соца обаче ме дразнеха и едно от тях бяха задължителните манифестации на 9 септември и 7 ноември. С брат ми Пирин надхитрихме системата. Обявихме, че на тази дата ХТИ ще провежда поход на Пирин планина в чест на Октомврийската революция. „Това е по-голяма манифестация от софийската“ – оправдавахме се ние пред партийците. На х. Вихрен се събираха всички лъчове на големия поход и ставаше голям купон. Ежегодните походи по повод на 7 ноември станаха традиция и продължиха години след нашето дипломиране.

Малко преди да замина по разпределение в един нов целулозен завод, срещнах съученичката си Нели, която се беше омъжила за доц. Тютюлков, който вече ръководеше сборна катедра по химия във Висшия институт за хранително-вкусова промиш-

леност (ВИХВП) в Пловдив. „Каква ти е оценката по физикохимия?“ – енигматично ме попита тя. „Отличен (б), нали знаеш, че „пищовите“ ни стрелят с бойни, а не с халосни патрони. Но общият ми успех е мн.добър (5.49) заради четворката по История на БКП.“ „Николай ще обявява конкурс за асистент в Пловдив и се оглежда за кандидат. Защо не му се обадиш?“ Така на 23 години станах асистент по физикохимия. Лекциите четеше доц. Евгени Паспалеев – един изключителен ерудит и майстор практик. Той беше от Варна, син на морски капитан I ранг, изчезнал (вероятно репресиран) в мъгните години след 9 септември 1944 г. Разговорите ми с него бяха истинско интелектуално удоволствие и допринесоха за оформяне на критичното ми мислене по отношение на еднопартийната система. Спомням си как Евгени ми предостави стенограмите от сесията на руската академия за селскостопански науки на името на Ленин (ВАСХНИЛ, 1948), на която Трофим Лисенко „громеше“ световноизвестните руски генетици (Жуковски и др. от школата на акад. Н. Вавилов). Бях потресен от силовото налагане на абсурда от този руски био-Бойко, че „Придобитите белези могат да се унаследяват“, т.е. телето на една крава с отрязана опашка следвало да бъде също без опашка.

Във ВИХВП комсомолски секретар на преподавателите беше една нежна архитектка, Благовеста Матева. Бяхме приятели с нея и я помолих да не ме зачислява отново. Тя ме послуша и от 1962 г. се почувствах свободен. Повишеното ми самочувствие ми създаде проблем. В Родопите беше започнала смяна на имената на българите мохамедани и циганите (1963). На една сесия в аулата на ВИХВП се провеждаше тържествена сесия „Общественият прогрес при социализма“. След един от докладите аз, без много да му мисля, вдигнах ръка и казах, че „това, което се върши с помаците, не е никакъв прогрес, а регрес“. Мълчанието в залата ми показва, че съм настъпил мотиката. След като се върнахме в катедрата, доц. Тютюлков, който трябваше да става професор, доста ядосано ми каза: „Воденичаров, ако имате собствено мнение, моля ви, пазете го за вас. Тук сме се събрали за друго и започвате да пречите.“

Започнах да разбирам, че да бъдеш „бяла врана“ при еднопартиен режим не е престижно. Послушах научния си ръководител и продължих да задоволявам свободомислието си, водейки студентски екскурзии по Родопите и Рила. През 1969 г. защитих първата дисертация по квантова химия в Института по органична химия (ИОХ) на БАН, София. След една лятна школа в Упсала, Швеция, обаче, през 1970 г. настъпих следващата мотика. След 2 месеца волна програма в Скандинавия мислех, че няма нищо нередно да влизам в библиотеката на посолството на САЩ на бул. „Ал. Стамболийски“ и да чета експрес-бюлетина с подробностите за полетите по програмата „Аполо“ до Луната. Другарите от ДС ме заснеха от прозореца на Националната банка отсреща, след което ме привикаха за обяснения. Записът на разговора стана причина да бъда отрязан от Хумболтова стипендия и пътуването ми до капиталистически страни да стане невъзможно. И така цели 10 години.

Всяко зло за добро. Имах формална причина да напусна БАН. А истинската причина всъщност беше, че ставайки кандидат на химическите науки, аз бях достигнал „тавана на собствената си некомпетентност“. Преместих се във ведомствения Научноизследователски химико-фармацевтичен институт (НИХФИ), който беше нещо като мозъчен център на ДСО „Фармахим“. В НИХФИ кипеше сериозна работа под ръководството на обаятелния проф. Любомир Желязков. Имахме готовност за водещите по продажби лекарствени препарати и паднеше ли патентната им защита, започвахме веднага внедряването на генеричното лекарство. Радвах се на почит и уважение от ръководството и колегите, но забраната за пътуване оставаше и ме гнетеше. Тоталитарната система се справяше с „бели врани“ без проблеми. Истински свободен се чувствах само в планината на дежурствата като планински спасител и алпинист.

Една след друга се нижеха годините. През 1975 г. се подписа Хелзинкските споразумения. Сякаш се видя светлина в края на тунела. Бях наясно, че ако стана партиен член, забраната за пътуване ще отпадне. Не го направих, въпреки че получих на два пъти покана. Не желяех нова зависимост и цензура на приказките.

Накрая ген. Николай Малинчев (шеф на ДС в София) сложи край на репресията, като гарантира за мене, че не бих станал невъзвращенец. Започна голямо пътуване: до ГФР (Юберлинген), Канзас (САЩ) и Швеция (Умео). Видях Статуята на свободата от последния етаж на СИЦ в Ню Йорк. През 1980 г. заминах в Непал на разузнаване за провеждане на националната експедиция „Ахоце-8511“ с бъдещите покорители на Еверест Христо Проданов и Методи Савов. Като се върнахме, другарите от ДС (без да съм техен информатор) ме помолиха да напиша анализ. Бяхме първите българи, проникнали високо в Хималаите. Дадох воля на фантазията си и написаното пазя до ден днешен.

Заболяването, което Румен-младши нарече „хималария“, се оказа трайно. Последваха 9 години на хималайски трекинги и научни експедиции. С приятели от ПКСС преминах през маршрути, които досега българи не са повтаряли (напр. до Еверест по пътя на Тилман от изток). Как сме намирали валута за тези пътешествия и колко тежки са били раниците ни с храна от България – ние си знаем. Сигурно е наш рекорд на Гинес за евтино прекарване (с по 100 долара на месец).

Най-голям риск предприех през пролетта на 1989 г., когато долетях в Катманду и реших да отида до подножието на третия по височина осемхилядник в света – Канченджонга (8656 м). Перипетиите по този трекинг, достъпен по това време само за експедиции, описах със закъснение (след като намерих дневника си) в книжката „Самотно пътешествие до Канч“ (2015).

През същата година течаха бурни събития в цяла Източна Европа. Рискувайки да настъпя мотиката трети път, аз си позволявах да водя разговори по телефона от НИХФИ с журналистката на радио „Свободна Европа“ Румяна Узунова. Дружеството за правата на човека (НДЗПЧБ, основано от доайена на политическите затворници, бай Илия Минев от Септември) започна да издава бюлетин и да прави митинги в Южния парк. На един от тях привечер на 10 ноември 1989 г. говорехме за права на човека, когато дойде вестта за оставката на Тодор Живков. За наша чест ние веднага заявихме, че ако му се нарушават човешките права, ще се застъпваме за него, както за други наши сънародници.

Започнаха многолюдните митинги срещу едностранната тоталитарна система. На първия митинг на 18 ноември бях и аплодиран, но и освиркан заради критиката на „възродителния процес“. На 8 декември се създаде коалицията Съюз на демократичните сили (СДС). На втория митинг пред Народната банка (всъщност на първия голям митинг на СДС на 20.01.1990 г.), вече като втори говорител на коалицията, множеството сякаш възприе думите ми: „Ние трябва да вървим към демокрация заедно с 1 млн. комунисти и с 1 млн. мюсюлмани...“

Последва Кръглата маса, престрелките на която между новата опозиция СДС и управляващите от БСП се следяха с голям интерес. Ахмед Доган, председател на ДПС от 4 януари 1990 г., се опита да седне като трета страна на масата, но бе посъветван от мене да седне при другите правозащитници, ако се смята за такъв. Неговата визия явно беше друга. Една година след това, вече след приемане на новата конституция, той успя да я осъществи благодарение на малодушието на 5 конституционни съдии. ДПС, вместо да бъде суспендирано, стана незаобиколим фактор в демократична България като трета политическа сила. Слепи за далечните цели на този „хидроинженер“ и „водороден експерт“ са българските политически лидери, които не престанаха да го превъзнасят като един от най-опитните политици на прехода. Лично аз бях свидетел на неговото коварство (при привличане на помаците от нашето дружество в ДПС) и затова още преди първите парламентарни избори в интервю с Калин Манолов (в-к „Студентска трибуна“) на 20 април 1990 г. заявих, че неговото място е в затвора.

Моята реч на митинга пред Народната банка беше впечатлила двама дипломати от Посолството на САЩ: Уилям Монтгомъри и Джон Мензес. Вторият ме насочи към среща с Дж. Сорос – филантроп на фондациите „Отворено общество“ („ОО“). С него се срещнахме два пъти – в София и в Ню Йорк. Станах член на Управителния съвет на фондация „ОО“ в София. Бях програмен директор, но отказах предложението на Сорос да продължа като изпълнителен директор на софийската фондация. Бях избран за народен представител да работя във ВНС за нова демократична

конституция. Постепенно проумявах, че програмите на „ОО“ и НПО, финансирани от Сорос, стават заплаха за суверенитета на националната държава. Събитията в бивша Югославия окончателно ми отвориха очите. С милиардера-филантроп бяхме взаимно разочаровани и се разделихме. По този повод Сорос пише в книгата си „Сорос за Сорос“ (Soros on Soros): „В една източноевропейска страна бяхме привлекли за каузата „ОО“ човек, който се оказва яростен ксенофоб и расист..“

В същото време нарастваше разочарованието ми и от голия антикомунизъм и реваншизъм на бившите ми съмишленици от СДС. 39 от тях „гладуваха“ зад черквата „Света София“, за да осветят приемането на „комунистическата“ според тях нова конституция.

В 7-ото ВНС пещерният антикомунизъм, обзел водещи депутати от СДС, бе причина да напусна парламентарната група на демократичната коалиция. Атаката срещу мен не закъсня. Настоявах да подам оставка, въпреки че бях избран мажоритарно. Даже бай Радой Ралин беше тръгнал да събира подписи в моя избирателен район „Червена звезда“. В началото бях потресен от омразата, която трябваше да понасям. Най-обидното беше, че обвинения в предателство и агентурно минало идваха от приятели, с които бях катерил на едно алпийско въже, и от колеги, с които години бях делил една лаборатория, а с някои от тях и едно легло. Мъчително проумявах, че за „бяла врана“, която не може да си спестява силни приказки към управляващите (в случая СДС и ДПС), това е закономерно. През 1992 г. се опитаха да ме съдят, защото на митинг пред НДК нарекох министрите на СДС Соколов и Луджев „национални предатели“. Дълго време (до 1995 г.) бях следствен по обвинение на прокуратурата в Първомай „за призови към селски бунтове срещу ликвидационните съвети“. Така и не можах да намерят досието ми като информатор на Държавна сигурност. И след като юридическите аргументи на обвиненията се оказаха недостатъчни, „сините талибани“ задействаха изпитания маньовър (както казваше Тато) – изпратиха тричленка от КТ „Подкрепа“, която ме уволни заедно с повечето хабилитирани ръководители на секции в НИХФИ,

на които се дължеше доброто име на института. Демокрацията възтържествува. Колегите ни останаха безмълвни, доказвайки за пореден път, че прозрението на Зигмунд Фройд е вярно: „Много хора изобщо не копнеят за свобода. Защото свободата изисква отговорност, а тези хора се боят да я поемат.“

Новата конституция беше приета и подписана от 312 депутати. Веднага обаче започна нарушаване на нейните разпоредби. Движението за права и свободи на мюсюлманите (ДПС), въпреки че не беше регистрирано като политическа партия, не само не беше суспендирано съгласно чл. 11, ал. 4 от КРБ, но и беше допуснато до парламентарни избори за втори път. Народното събрание прие пропорционална изборна система вместо смесена. Това доведе до опорочаване на демократичния избор в законодателния орган, защото кандидатите не се номинираха от избирателите, а от лидерите на партиите. Резултатите бяха предвидими. Парламентът се напълни с „партийци“, които избягват да си показват дипломите, но пък са лоялни към лидерите си и гласуват лобистки закони като несвободни граждани. Моето опасение, изказано преди разпускане на ВНС, че „приетата пропорционална избирателна система е заговор на двете големи политически партии в НС: БСП и ДПС (1991), срещу демокрацията“, се потвърди.

За хора, които се разглеждат като патриоти и националисти, оставаше възможността да опитат да оформят обществено мнение с надеждата, че с обединение и честни избори ще успеят да отклонят България от пътя, начертан от плана „Ран-Ът“, Сорос и Доган. Оказа се, че и това е непосилна задача. От една страна, поради народопсихологията на българина, от друга – заради двуличието на Запада. Създадохме нова правозащитна НПО „Хелзинкски наблюдател–България“. Не бяхме соросоиди и разбира се, не ни приеха в международната структура с централа във Виена. После (1992) участвахме с Велко Вълканов в първите преки президентски избори, поддържани от БСП. С 47,2% се класирахме на второ място, но както се казва в един виц, Ж.М.Ж. зае предпоследното с 460 000 гласове, подарени му от ДПС. Ефирът на Канал 1 на БНТ се затвори трайно за мене за три десетилетия, независимо дали директор беше др. Гранитски или г-н

Кошлуков. Остана широко отворен за „харалани“ и „харизани“. Свободата на словото практикувах всяка събота от бабуната в Южния парк цели 10 години на повече от 200 митинга.

През 1993 г. с бившия председател на 7-ото ВНС акад. Н. Тодоров взехме участие в „Конференция духовно близких народов“ в Москва, която имаше стратегическата цел да обедини православиеото. Но точно тогава през октомври пияницата Елцин разстреля с танкове Белия дом (руския парламент). Русия, водена от късогледни политици като външния министър Андрей Козирев, на свой ред тръгна към разпад, оставяйки възможността на САЩ да разпространяват безнаказано с бомби „демокрация“ на Балканите. България, вместо да сключи двустранни договори с великите сили и да обяви неутралитет, побърза да смени посоката и тръгна към пълноправно членство в НАТО, т.е. към доброволно отказване от държавен суверенитет. Президентът П. Стоянов дори покани НАТО да направят военни бази на наша територия, а външният министър от НДСВ Соломон Паси със съззи на очи помоли те да бъдат ядрени. До какво могат да доведат напъните на национални предатели като „атлантиците“, тепърва предстои да видим. България влезе в наказателния списък на РФ като „неприятелска държава“ и може да се предположи, че четири ракети „Искандер“ вече са насочени към четирите американски бази, безплатно разположени у нас.

България в очите на „партньорите ни от ЕС“ е буферна държава между Изтока и Запада. След приемането ѝ в ЕС и СТО беше окончателно загубен и икономическият суверенитет. За обезкървената държава след ликвидацията на големите кооперативи (ТКЗС и ДЗС) и „прихвацията“ и фалита на държавните предприятия (Иван Костов) мърдане няма. България от брутен износител стана брутен вносител на всичко, което преди промените сама произвеждаше. Управляващите в България се превърнаха в буфосинхронисти (като бащата на М. Кунева). Те просто повтарят словата, които им нашепват от Брюксел и Вашингтон.

Оказа се, че пазарна икономика без завоювани пазари е просто оксиморон.

За всичко това след президентските избори през 1992 г. започнах да публикувам критични статии във в-к „Нова Зора“ (гл. редактор Минчо Минчев, от рода на поп Минчо Мънчев – „Видрица“). По това време там пишеха литературни колоси като Николай Хайтов, проф. Николай Генчев, акад. Георги Близнаков, Венцислав Начев, худ. Тодор Цонев, проф. Орлин Загорев, Борис Дерибеев, Михаил Попкочев, Евгени Гиндев, арх. Христо Генчев, Станислав Станилов, Тодор Мишев и много други. Всички те се отнасяха великодушно към моя патриотизъм, подплатен с доза наивност. Статиите, част от които предлагам в тази книжка, са откровено критични към израждането на СДС от коалиция в дясна русофобска партия, към агресивния блок НАТО и еднополюсния свят на глобализма, към големите фалшификации за разпалване на войните на САЩ, към ДПС и допуснатите привилегии за тази етническа партия и др.

България, даже изпреварвайки Русия, тръгна по пътя на неолибералната демокрация. Резултатът след 30 години е плачевен. Една страна, възвисила се в един Български Великден на ХХ век в годините 1960–1985 г. беше превърната от правителствата, редуващи се във властта, в КОЛОНИАЛНА ДЕМОКРАЦИЯ (терминът е въведен от руския философ Александър Зиновиев). Не може да се каже добра дума за нито едно от тях. Всички правителства на прехода са за държавен съд с обвинение за геноцид, т.е. за създаване на условия за изкуствено намаляване на числеността на една етническа група.

Мините, заложили в началото, избухват сега: Северна Македония, АЕЦ „Белене“ и спиране на 4 ядрени блока в АЕЦ „Козлодуй“, „американските“ централи в Марица-изток, Южен поток, дългосрочните концесии и т.н. В ЕС по престиж сме на последно място, тъй като кражбата и корупцията станаха национални спортове. На по-предно място можем да се надяваме само ако се сравняваме с държавите – бивши европейски колонии в Африка. Оказа се, че либералната демокрация е в състояние да унищожава малки държави не по-зле от тоталитарния режим.

След 30 години въртене в кръг мъчително осъзнаваме, че разделили се с партията-държава на Т.Ж., живеем отново в авто-

ритарната държава на неговия телохранител Б.Б. (*ръкописът на книгата е предаден в началото на 2021 г., б.ред.*). „И след мъглатааа, пак мъгла...“ – както пееше незабравимият Тодор Колев. Само че недемократичната се оказа държава-строител и относително справедлива, а днешна демократична България е една несправедлива държава със затихващи функции. За това всички ние, българските граждани, живеещи 30 години разделени на две половини по кардинални въпроси, носим своята вина.

Завършва един цикъл на смяна на икономическия модел на развитие в световен мащаб. И у нас „безкрайният преход“, както го наричаме често, вече ще свърши. Вече и тези, които избягваха термина „капитализъм“, признават (Давос, 2021), че с безграничното разширяване на пазарите и с долара като световна валута се приключва. Пред очите ни глобализираният еднополюсен свят ще се разпада на макрорегиони. Лошото е, че не е ясно какво ще дойде на мястото на една отмираща формация (неолибералния капитализъм). И дали ще дойде без кръв или като апокалипсис.

От дистанцията на 3 десетилетия един поглед назад във времето може да даде оценка както на заблудите, така и на прозренията, които са ни владели. На тези, които ще намерят време да проследят моите невчесани мисли, бих дал следния съвет:

Осъзнах, че абстрактната свобода на индивида (в смисъла на Фридрих Хайек и неолиберализма) без стратегическа цел на обществото и без задължителни правила за всички е неприемлива и контрапродуктивна.

Мислете винаги като умерени скептици (а ла Монтен), действайте съгласно философията на Андрей Ляпчев („Со кротце, со благо и со малко кютек по...“) и не забравяйте, че „правата на гражданина винаги са свързани с неговите задължения“ (Ли Куанг Ю, Сингапур)!

Приятно четене!